

вателно презрение Митю Ванкинъ и смуши съ лакетъ Баля.

Андонъ мигна, мигна, заклати се и кихна три пжти подъ редъ дълбоко и шумно. После изтри съ ржавъ подстриганиятъ си мустачки, поздрави и се обърна назадъ.

— Ей, Пъдпъдъкъ!

Край него подскочи Минчо Пъдпъдъковъ и се ухили хитро:

— Тукъ съмъ, тукъ...

— Хааа!... да не избѣгашъ, защото сетне живъ ще те опека... Сѣдай!

Около масата се сбутаха, но Андонъ не сѣдна при тѣхъ. Той се стовари тежко върху широкия миндеръ и тупна съ дланъ отлѣво:

— При мене!

Пъдпъдъка се залѣпи внимателно и разтърка ржце.

— Брехъ, че студъ, брехъ, че мръсно време! — рече той. — Като припече онова ми ти слънце, — е-е-е, рекохъ си, хванахме се за сиромашкото лѣто... Пъкъ то — изведнѣжъ...

— Пакъ харно, че не излѣга дърветата, — забележи дѣдо Кръстю.

— Дърветата не излѣга, но излѣга насъ, — обади се Балю и погледна строго подъ остритѣ си вежди.

— Че ни излѣга, излѣга ни — нѣмамъ клечка дърва въ кжщи, — оплака се единъ дребенъ, русичъкъ мжжъ и се облиза.

— Нѣмалъ клечка дърва, пъкъ по цѣлъ день виси като сополъ надъ Балабановия мангалъ! — изсмѣ се грѣмко Андонъ и удари приятеля си по рамото: — Пъдпъдъкъ, какво ще пиешъ?

Дребничкиятъ селянинъ се смути, пламна и очикитѣ му заиграха. Балю рече отмѣрено: